

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/43/2026
Identifikačné číslo spisu:	7222010589
Dátum vydania rozhodnutia:	04.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7222010589.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného R. Š. pre trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z., prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 4. augusta 2026 v Bratislave dovolanie obvineného R. Š. podané prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Zuzany Homzovej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. januára 2026, sp. zn. 8To/52/2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. Š. odmieta.

Odôvodnenie

Mestský súd Košice (ďalej tiež „mestský súd“) rozsudkom z 19. februára 2025, sp. zn. K2-4Tk/1/2022, uznal obvineného R. Š. za vinného z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z., na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 219 ods. 2, § 31 ods. 2 písm. a), § 33 písm. d), písm. ch), písm. j) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. s poukazom na ustanovenie § 40 ods. 1, ods. 3, ods. 4 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. b), ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. súd obvineného na výkon trestu zaradil do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov súd obvinenému uložil ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú E. M., narodenú X. R. XXXX, trvale bytom S., V., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „krajský súd“) na podklade odvolania obvineného R. Š. a prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej tiež „prokurátorka“) rozhodol rozsudkom z 20. januára 2026, sp. zn. 8To/52/2025 tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok mestského súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a obvinenému uložil podľa § 219 ods. 2, § 31 ods. 2 písm. a), § 33 písm. d), písm. ch), písm. j) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. s poukazom na § 40 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 2 písm. b), ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. zaradil do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora zamietol. Inak napadnutý rozsudok zostal nezmenený.

Dňa 24. apríla 2026 podal obvinený R. Š. prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Zuzany Homzovej písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por., a síce:

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu;
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia;

v spojení § 374 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

V odôvodnení podaného dovolania obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namietal nedodržanie sľúbeného benefitu - zastavenia trestného stíhania v zmysle § 228 ods. 3 Tr. por., ako aj skutočnosť, že hoci po novele Trestného zákona účinné od 15. marca 2024 zákon stanovuje povinnosti pre súd a prokurátora zosúladiť svoj postup pri spolupráci so spolupracujúcou osobou s ustanovením § 33a Tr. por., prokurátor nedoplnil náležitosti obžaloby v lehote 10 dní od účinnosti tohto zákona a súd nerozhodol bezodkladne o tom, či obžaloba spĺňa zákonné náležitosti (§ 567t zákon č. 248/2024 Z. z.). Uviedol, že podal odvolanie aj čo do prijatia vyhlásenia o vine na súde prvého stupňa, ktoré odôvodnil tým, že právna kvalifikácia skutku mu nebola vysvetlená, nebol oboznámený s trestnými sadzbami a súd nedal odpovede a nevysvetlil kvalifikačný znak skutku obzvlášť surovým spôsobom a trýznivým spôsobom. Postup krajského súdu v prejednávanej veci bol podľa názoru obvineného v rozpore so zákonom v tom, krajský súd v podstate rezignoval na svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. a vôbec sa nezaoberal jeho odvolacími námietkami obsiahnutými v odvolaní podanom proti výroku o treste. Krajský súd ako odvolací súd sa teda vo svojom meritórnom rozhodnutí riadne nezaoberal a neposudzoval podané odvolanie obvineného z pohľadu jeho obsahu, nesprávnym poukázaním na iné zistené pochybenie týkajúce sa výroku o vine (ktoré nemohol v odvolacom konaní napraviť), ktoré ho však nezbavovalo povinnosti posúdenia podaného odvolania a v ňom uvedených odvolacích námietok z pohľadu výroku o treste. Z uvedeného dôvodu obvinený považoval výrok o treste za nepreskúmateľný a zmätočný.

Čo sa týka naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., obvinený namietal, že mestský súd prijal vyhlásenie o vine, ale neoveril materiálne, či vyhlásenie je podložené dôkazmi o kvalifikačnom znaku, teda či ide o skutok spáchaný trýznivým spôsobom a ani sa s ním nevyrovnal v odôvodnení rozhodnutia. To podľa názoru obvineného predstavuje situáciu, keď prijatie vyhlásenia bolo procesne vadné, a teda odvolanie proti výroku o vine je prípustné, pretože odvolateľ nenapáda pravdivosť priznania, ale zákonnosť postupu jeho prijatia a materiálne nesprávnou kvalifikáciu. Uviedol, že z odôvodnenia rozsudku mestského súdu je zrejmé, že súd neoveril, či priznanie je podložené dôkazmi z prípravného konania v časti týkajúcej sa kvalifikačného znaku § 219 ods. 2 písm. b) Tr. zák., chýba v rozsudku materiálne odôvodnenie kvalifikačného znaku. Z rozsudku nie je zrejmé, čím mal byť spôsob útoku trýznivým spôsobom preukázaný. Trýznivosť nebola preukázaná, obeť zomrela okamžite. Poznamenal, že trýznenie vyžaduje preukázané vedomé prežívanie bolesti a isté trvanie utrpenia. Poškodený na mieste podľahol a poranenia boli devastačné. Bez dôkazov, že obeť žila a vnímala bolesť aspoň krátky čas, je pojem trýznivý, ťažko udržateľný.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu ako aj rozsudok mestského súdu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Zároveň navrhol prerušiť výkon trestu odňatia slobody až do nového rozhodnutia.

Dovolanie obvineného R. Š. bolo zaslané na vyjadrenie prokurátorovi Krajskej prokuratúry v Košiciach, ktorý sa k nemu nevyjadril.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 19. júna 2026 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2026 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o samotné námietky obvineného špecifikované v podanom dovolaní, tieto možno s prihliadnutím na ich vecný dosah rozčleniť do dvoch základných kategórií, a to jednak na námietky smerujúce proti výroku o vine a jednak námietky proti výroku o treste. Uvedená diferenciácia argumentov obvineného je dôležitá predovšetkým z hľadiska prípustnosti skúmania dovolacích námietok zo strany najvyššieho súdu v danom dovolacom konaní.

Vo vzťahu k uplatneným námietkam obvineného najvyšší súd uvádza, že pri ich preskúmvaní bol limitovaný ustanovením § 257 ods. 5 Tr. por. Z obsahu predloženého spisového materiálu, konkrétne zo zápisnice z hlavného pojednávania mestského súdu z 19. februára 2025, najvyšší súd totiž zistil, že v posudzovanej trestnej veci mestský súd podľa § 257 ods. 6, ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a zároveň podľa § 257 ods. 8 Tr. por. vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obvinený priznal spáchanie skutku, sa nevykoná a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody.

Z obsahu predmetnej zápisnice ďalej vyplýva, že prijatiu vyhlásenia obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. predchádzal postup mestského súdu, ktorý bol plne v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Obvinený bol zo strany mestského súdu riadne poučený o svojich právach a následne

súhlasne odpovedal na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Tr. por., teda aj na otázky, či rozumie právnej kvalifikácii skutku a či bol oboznámený s trestnou sadzbou, ktorú zákon za tento trestný čin ustanovuje.

Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na právne následky vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré podľa § 257 ods. 5 Tr. por. spočívajú v tom, že súdom prijaté vyhlásenie obvineného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zo strany obvineného teda výrok o vine prvostupňového rozsudku, ktorému predchádzalo prijatie vyhlásenia obvineného o vine, nie je možné napadnúť dovolaním zo žiadneho z dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Tr. por., pretože v tomto rozsahu je dovolanie vo vzťahu k vine neprípustné.

Výnimku v tomto smere tvorí iba dovolanie podané podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., avšak v tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že pri určení okruhu osôb, ktoré sú oprávnené v danej situácii dovolanie podať, nemožno ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. por. vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, to ustanoveniami § 369 ods. 1, ods. 2 a § 372 ods. 1 veta prvá Tr. por. V zmysle uvedeného, proti prvostupňovému rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny podľa § 257 ods. 5 Tr. por., môže dovolanie smerujúce proti výroku o vine podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Tr. por.] (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017).

Zo znenia ustanovenia § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por. totiž jednoznačne vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa, teda iba v prípade, ak proti výroku, ktorý dovolaním vecne napáda, podal riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným. Keďže obvinený nemohol v zmysle § 257 ods. 5 Tr. por. podať proti výroku o vine riadny opravný prostriedok a ani nedošlo k zmene tohto výroku v jeho neprospech na podklade odvolania prokurátora, nebol, pokiaľ ide o námietky smerujúce voči výroku o vine, v posudzovanej veci osobou oprávnenou podať dovolanie a takouto osobou by mohol byť iba minister spravodlivosti.

Z uvedeného dôvodu je potrebné dovolanie obvineného, s prihliadnutím na dôsledky prijatia vyhlásenia o vine špecifikované v § 257 ods. 5 Tr. por., v rozsahu námietok smerujúcich proti výroku o vine - námietky týkajúce sa nedoplnenia náležitostí obžaloby a postupu v zmysle § 567 Tr. por., nedodržania sľúbeného benefitu v zmysle § 228 ods. 3 Tr. por., ako aj správnosti právnej kvalifikácie skutku v zmysle § 219 ods. 2 písm. b) Tr. zák. - považovať za neprípustné.

Pokiaľ dovolateľ smeruje dovolanie proti výroku o treste a argumentačne (vecne) jednu z námietok zakladá na tvrdení o nepreskúmateľnosti a zmätočnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu z dôvodu nevysporiadania sa s odvolacími námietkami, hoci aj len vo vzťahu k výroku o treste, takáto dovolacia námietka je subsumovateľná pod dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie

právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia mestského a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Krajský súd v odôvodnení dovolaní napadnutého rozsudku po konštatovaní zákonnosti a dôvodnosti postupu mestského súdu vedúceho k mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby a po poukázaní na formálne pochybenie mestského súdu spočívajúce v použití nesprávneho znenia § 40 Tr. zák., ktoré bolo dôvodom zrušenia výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, poukázal na nedôvodnosť odvolacej argumentácie obvineného, pričom sa s každou pre rozhodnutie relevantnou otázkou dostatočne presvedčivo a argumentačne správne vysporiadal. Napriek tomu, že odvolanie obvineného proti výroku o vine nebolo vzhľadom na jeho predchádzajúce vyhlásenie o vine prípustné, krajský súd sa zaoberal aj námietkami obvineného smerujúcimi proti výroku o vine, pričom sa vyjadril aj k otázke právnej kvalifikácie skutku v zmysle § 219 ods. 2 písm. b) Tr. zák. a chýbajúcemu materiálnemu odôvodneniu kvalifikačného znaku a následne sa zaoberal námietkami obvineného smerujúcimi proti uloženému trestu. Taktiež zrozumiteľným a akceptovateľným spôsobom vysvetlil nedôvodnosť odvolacej argumentácie prokurátora. Krajský súd tiež jasne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri ukladaní trestu. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že postupoval v zmysle zásad ukladania trestov podľa § 31 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 a pri ukladaní trestu zohľadnil nielen odstup času od spáchania skutku, vedenie riadneho života od roku 1999, nátlak na spáchanie skutku, spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní, ale aj neprimeranú dĺžku trestného konania s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v dôsledku čoho trest mimoriadne znížil pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Krajský súd výstižne a postačujúco odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu dovolaní napadnutého rozhodnutia, toto rozhodnutie preto nevykazuje znaky arbitrárnosti, či svojvôle. Odôvodnenie krajského súdu preto spĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 168 ods. 1 Tr. por.

S poukazom na vyššie uvedené nemožno mať za to, že by bolo napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné, či zmätočne odôvodnené tak, ako to namietal obvinený. Preto v posudzovanej trestnej veci nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Vo vzťahu k § 374 ods. 3 Tr. por. najvyšší súd uvádza, že ustanovenie § 374 ods. 3 Tr. por. nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania. Toto ustanovenie len v nadväznosti na § 369 Tr. por. a §

372 ods. 1 Tr. por. vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietat' aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ak dovolateľ namieta chybu konania na súde prvého stupňa, musí táto chyba zodpovedať niektorému z dôvodov dovolania uvedenému v § 371 ods. 1 Tr. por. a takto musí byť aj v dovolaní označená [(374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) (R 47/2014 - I)].

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že v rozsahu námietok vymedzených v dovolaní obvineného nie je naplnený žiadny z dovolacích dôvodov, ktoré mohol obvinený použiť, a preto dovolanie obvineného R. Š. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

V nadväznosti na uvedené sa najvyšší súd nezaoberal návrhom obvineného na prerušenie výkonu dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 380 ods. 4 Tr. por.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.